

D ů v o d y:

Podle § 6 zákona o nejvyšším soudě ze dne 16. dubna 1919, čís. 216 sb. z. a n. podává nejvyšší soud na požádání posudky o osnovách justičních zákonů, o jejich změně a výkladu a přísluší mu dávat k tomu podnět ministerstvu spravedlnosti. V zákoně není sice uvedeno, na či požádání jest posudek podati (ačkoliv ještě v § 10 statutu nejvyššího soudního dvoru ve Vídni ze dne 7. srpna 1850, čís. 325 říš. zák. bylo uvedeno, že na požádání »ministra spravedlnosti), ale tato otázka zde nehraje roli, an nejvyšší soud může podávati posudky jen o zákonech j u s t i č n í c h, t. j. o zákonech, týkajících se řádného soudnictví. Takovým zákonem není zákon čís. 221/1924, v němž jest soudnictví ve věcech pojišťovacích odděleno ve všech stolicích od soudnictví řádných soudů. Nejvyšší soud nemůže do pojišťovacího soudnictví nijak zasahovati. Předpis § 255 (3) cit. zák., na nějž se pojišťovna odvolává, má na mysli právní pomoc soudů v konkrétních případech, zejména při zjišťování skutkového děje a při vyšetřování skutkových okolností, na př. při provádění důkazů podle § 208 cit. zák., ale nijak tím nemíní posudky nejvyššího soudu o výkladu tohoto zákona.

Čís. 9709.

Příslušnost podle § 55 j. n.

Obchodní spojení toho obsahu, že zákazník odebírá po delší dobu od obchodníka zboží na úvěr, není samostatným právním důvodem pro pohledávky a pro závazky vznikající z takového právního poměru. Ani postup několika pohledávek v úhrnné sumě ani hromadění několika pohledávek v žalobě nemění nic na samostatnosti jednotlivých pohledávek.

(Rozh. ze dne 6. března 1930, R II 65/30.)

Žalobce domáhal se na žalovaném zaplacení kupní ceny ze šesti kupních smluv šesti žalobami, jež dovolaný okresní soud sloučil k společnému projednávání. Zažalovaný peníz činil v každé žalobě kolem 4.000 Kč. K námitce věcné nepřislušnosti soud první stolice žaloby odmítl, maje za to, že jde o pohledávku celkem asi 24.000 Kč, rozdělenou do šesti žalob. Re k u r s n í s o u d zamítl námitku věcné nepřislušnosti. D ů v o d y: Nelze říci, že jde u všech žalob o jednotnou pohledávku z téhož zvláštního právního důvodu, snad z jedné smlouvy o určitou dodávku, neboť jde zřejmě o sukcesivní pohledávky na zaplacení kupních cen z více samostatných kupních smluv, které mohly býti žalovány odděleně. Obchodní spojení nelze mimo případ čl. 291 obch. zák. považovati za zvláštní jednotnou smlouvu. Ani tím, že v knihách žalobkyně jsou veškeré pohledávky rozděleny jen na 2 pohledávky 13.171 Kč 80 h a 13.086 Kč 22 h, se povaha pohledávek nemohla změnit a nestaly se z nich pohledávky jednotné, poněvadž jde o jednostranné jednání žalobkyně. Novace týká se, jak právem žalobkyně uvádí,

jen manžela žalované, nikoliv žalované. Podle toho je okresní soud pro jednotlivé žaloby příslušný a bylo proto rozhodnuto, jak bylo svrchu uvedeno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka není v právu. Odůvodnění napadeného usnesení jest správné. K vývodům dovolacího rekursu se dodává: Mezi stranami jest nesporné, že nešlo o poměr kontokorentní a že není zažalováno saldo z takového poměru (čl. 291 obch. zák.). Obchodní spojení toho obsahu, že zákazník odebírá po delší dobu zboží od obchodníka, není samostatným právním důvodem pro pohledávky a pro závazky z takového spojení vznikající. Okolnost, že zboží bylo dodáváno na úvěr na odběrní knížku, že se jednotlivé dodávky zvlášt ani neúčtovaly ani neplatily a že věřitelka po delší době jednotlivé položky sečetla a žádala zaplacení, neučinila z jednotlivých pohledávek jednotnou pohledávku z téhož skutkového a právního důvodu. Právním důvodem každé jednotlivé pohledávky byla ta která kupní smlouva. Všechny pohledávky spočívají jen na podstatně stejnorodém skutkovém a právním důvodu (§ 11 čis. 2 c. ř. s.), ale každá z nich jest samostatná. Ujednání splatnosti kupních cen nenáleží k podstatným náležitostem kupní smlouvy (§ 1053 a k tomu § 1094 obč. zák.). Uznání celkového dluhu manželem žalované vlastním jménem, o němž praví dovolací rekurs, že má povahu novace, netýkalo se poměru mezi žalovanou a věřitelkou. První soud ovšem zjistil, že »toto ujednání bylo sděleno kanceláři Dra Č-a Františce Š-ové (věřitelce) a schváleno«. Ale toto schválení týkalo se jen ujednání s manželem, neboť manžel žalované podle informace ze dne 28. srpna 1926 učinil závislým uznání dluhu na povolení ujednaných lhůt věřitelkou. Postup dvou skupin pohledávek na žalobkyni v úhrnných sumách a zápis těchto sum do obchodních knih žalobkyně jest pro posouzení samostatnosti jednotlivých pohledávek zcela bez významu. Postup nemá jiného významu, než že se změní osoba věřitelova. Pohledávka a její právní důvod zůstanou nezměněny (§ 1394 obč. zák.). Osud jednotlivých postoupených pohledávek může býti ve sporu různý. Ani hromadění několika nároků v téže žalobě, pokud jest podle § 227 c. ř. s. přípustné, nic nezmění na samostatnosti jednotlivých nároků.

Čís. 9710.

Ručení za škodu z provozu silostrojů (zákon ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák.).

Skutečné odnětí moci nad autem přesunuje zodpovědnost na toho, kdo je má v moci, jen, stalo-li se odnětí činem přičícím se objektivnímu právu. Zneužití příkazu, daného majitelem silostroje, nezbavuje majitele ručení podle § 1 zák.

Doložkou v § 8 aut. zák.: »pokud jde o jejich službu při provozu silostroje« bylo jen zdůrazněno, že majitel silostroje ručí jen tehdy,